

Sygn. akt I.Ca 391/18

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2018 roku

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Aneta Ineza Sztukowska
Sędziowie	SO Mirosław Krzysztof Derda (spr.) SO Alicja Wiśniewska
Protokolant:	sekr. sądowy Ewa Andryszczyk

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2018 roku w Suwałkach

na rozprawie

sprawy z wniosku (...) S.A z siedzibą w K.

z udziałem W. K.

o zezwolenie na złożenie do depozytu

na skutek apelacji uczestnika W. K. od postanowienia Sądu Rejonowego w Suwałkach z dnia 25 lipca 2018 r. w sprawie I Ns 389/18

postanawia: oddalić apelację.

SSO Aneta Ineza Sztukowska SSO Mirosław Krzysztof Derda SSO Alicja Wiśniewska

Sygn. akt I Ca 391/18

UZASADNIENIE

(...) S.A. z siedzibą w K. wystąpił z wnioskiem o udzielenie zezwolenia na złożenie do depozytu sądowego kwoty 17.201,00 zł

W uzasadnieniu wniosku podał, iż Prezydent Miasta S. decyzją z dnia 26 kwietnia 2018 roku (GR. (...)(...)) ustalił wysokość odszkodowania na kwotę 19.853,00 zł z tytułu zmniejszenia wartości nieruchomości oraz szkód rzeczywistych, położonej w obrębie (...), miasto S., oznaczonej w ewidencji gruntów jako działki nr (...), na skutek założenia i przeprowadzenia dwutorowej napowietrznej linii elektroenergetycznej 400 kV relacji E. – G. RP na podstawie decyzji administracyjnej wydanej w trybie art. 124 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Jednocześnie, pełnomocnik wnioskodawcy wskazał, iż przedmiotowa decyzja została utrzymana w mocy decyzją Wojewody (...) z dnia 08 czerwca 2018 roku ((...). (...)(...)).

Reasumując, na rzecz właściciela wyżej opisanej nieruchomości W. K. zostało przyznane odszkodowanie w wysokości 17.201,00 zł, do którego zapłaty wnioskodawca jest zobowiązany.

Ponadto, zgodnie z treścią art. 133 pkt 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami, po ustaleniu wysokości odszkodowania za wywłaszczenie, kwotę odszkodowania wpłaca się do depozytu sądowego. Taka sytuacja dotyczy sytuacji kiedy osoba uprawniona odmawia przyjęcia odszkodowania albo wypłata odszkodowania natrafia na trudne do przewyciężenia przeszkody.

W niniejszej sprawie właściciel uprawniony do otrzymania odszkodowania, tj. W. K. odmówił jego przyjęcia.

Postanowieniem z dnia 25 lipca 2018 r. w sprawie I Ns 389/18 Sąd Rejonowy w Suwałkach zezwolił wnioskodawcy (...) S.A. z siedzibą w K. na złożenie do depozytu sądowego kwoty 17.201,00 zł z tytułu odszkodowania za zmniejszenie wartości nieruchomości, położonej w obrębie (...), miasto S., oznaczonej w ewidencji gruntów jako działki nr (...), na skutek założenia i przeprowadzenia dwutorowej napowietrznej linii elektroenergetycznej 400kV relacji E. – G. RP, należącej właścicielowi powyższej nieruchomości, tj. W. K. – która to kwota ma być wydana na wniosek właściciela nieruchomości, bez dodatkowych warunków.

Sąd Rejonowy uznał, że z przedstawionych przez wnioskodawcę okoliczności wynika, iż nie ma on możliwości spełnienia zobowiązania, albowiem W. K. – właściciel nieruchomości położonej w obrębie (...), miasto S., oznaczonej w ewidencji gruntów jako działki nr (...), odmówił przyjęcia odszkodowania z tytułu założenia i przeprowadzenia dwutorowej napowietrznej linii elektroenergetycznej 400 kV relacji E. – G. RP, mimo próby przekazania tegoż odszkodowania przekazem pocztowym. Zgodnie zaś z decyzją starosty (...), utrzymaną w mocy decyzją Wojewody (...) kwota 19 853 zł (w tym 2652 zł z tytułu szkód tymczasowych w produkcji rozlicznej i 17.201,00 zł z tytułu szkód na skutek realizacji urządzeń infrastruktury technicznej) ma zostać wypłacona właścicielowi wyżej opisanej nieruchomości w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja stanie się ostateczna.

Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy wskazał przepis art. 467 pkt 4 kc, zgodnie z którym poza wypadkami przewidzianymi w innych przepisach dłużnik może złożyć przedmiot świadczenia do depozytu sądowego, jeżeli z powodu okoliczności dotyczących osoby wierzyciela świadczenie nie może być spełnione oraz art. 693¹ kpc, który przewiduje, iż w postępowaniu o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego, Sąd nie bada prawdziwości twierdzeń zawartych we wniosku, ograniczając się do oceny, czy według przytoczonych okoliczności złożenie do depozytu jest prawnie uzasadnione.

W złożonej apelacji uczestnik postępowania W. K. zaskarżył powyższe postanowienie w całości i wniósł o jego uchylenie.

Zarzucił, iż:

- postanowienie zapadło bez wcześniejszego wysłuchania go w sprawie i bez wyznaczenia rozprawy,
- wnioskodawca próbował przekazać mu inną kwotę, niż określona w decyzji administracyjnej,
- Sąd nie wziął pod uwagę, iż toczy się postępowanie odwoławcze w sprawie administracyjnej.

Wnioskodawca domagał się oddalenia apelacji.

Wskazywał, że wnioskodawca zaoferował uczestnikowi kwotę 17 197 zł 10 gr w drodze przekazu pocztowego. Jak wynika z dokumentu „Potwierdzenie dla wpłacającego” uczestnik postępowania nie podjął odszkodowania w terminie. W tym stanie rzeczy postępowanie uczestnika uzasadniało wystąpienie z wnioskiem o zezwolenie na złożenie do depozytu ww. kwoty odszkodowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W postępowaniu o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego sąd, w granicach kognicji określonych przez ustawę, nie przeprowadza postępowania dowodowego, a jedynie ogranicza się do badania złożonego wniosku pod względem formalnym oraz ustalenia czy według przytoczonych we wniosku okoliczności złożenie do depozytu jest

prawnie uzasadnione. W związku z tym, wskazanie okoliczności uzasadniających złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego nie tylko stanowi wymóg formalny wniosku, lecz także decyduje o tym, czy wniosek taki zostanie przez sąd uwzględniony, czy też oddalony. W istocie zatem stanowi element wniosku zbliżony do okoliczności faktycznych uzasadniających powództwo, które decydują o uwzględnieniu lub oddaleniu żądania.

Sąd rozpoznaje wnioski o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego na posiedzeniu niejawnym. Sąd powinien dokonywać oceny w tym zakresie, nie tylko w kontekście zgodności z obowiązującymi przepisami prawa, lecz także zasadami współżycia społecznego, czy ustalonymi zwyczajami (zob. J. Gudowski, [w:] Ereciński, Komentarz KPC, t. 3, 2009, s. 429).

Postępowanie prowadzone przez sąd nie jest typowym postępowaniem dowodowym, lecz jeśli wskazane przez wnioskodawcę twierdzenia uniemożliwiają sądowi ustalenie, czy zachodzą przesłanki umożliwiające zezwolenie na złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu może przeprowadzić w tym zakresie postępowanie wyjaśniające (por. K. Markiewicz, Postępowanie w sprawach depozytowych, Warszawa 2007, s. 285–286).

Sąd, celem rozstrzygnięcia ewentualnych wątpliwości, przed rozpoznaniem wniosku może wysłuchać uczestników na posiedzeniu sądowym lub zobowiązać do złożenia oświadczenia na piśmie w tym zakresie, stosownie do przepisu art. 514 § 1 zd. 2 KPC. Sąd nie wyznacza w tym celu rozprawy, lecz czynności tych dokonuje na posiedzeniu, gdyż ze złożonym na piśmie oświadczeniem może zapoznać się także na posiedzeniu niejawnym. Wysłuchanie uczestników postępowania nie jest traktowane w literaturze jako środek dowodowy (zob. J. Krajewski, Postępowanie nieprocesowe, Toruń 1973, s. 54).

Przenosząc te rozważania na grunt sprawy niniejszej należy uznać, że postępowanie przed Sądem I instancji nie było dotknięte wadami, o których pisze apelujący w złożonym środku zaskarżenia.

Okoliczność, że wnioskodawca zaoferował uczestnikowi świadczenie w niższej wysokości niż wynikająca z decyzji administracyjnej nie oznacza, że działał on bezprawnie.

Materialną podstawę do świadczenia częściowego przewiduje przepis art. 450 kc, który stanowi, iż wierzyciel nie może odmówić przyjęcia świadczenia częściowego, chociażby cała wierzytelność była już wymagalna, chyba że przyjęcie takiego świadczenia narusza jego uzasadniony interes.

Uzasadniony interes wierzyciela może się wyrażać tym, że świadczenie częściowe nie jest dla niego – z jakichś względów (które nie muszą być znane dłużnikowi w chwili powstania zobowiązania) – przydatne albo też naraża go na trudności lub szkodę, a także wtedy, gdy świadczenie z natury podzielne z woli stron jest niepodzielne. Co do wiedzy dłużnika o szczególnym interesie wierzyciela zob. F. Z., w: (...), t. 6, 2014, s. (...)– (...).

Apelujący nie powoływał się na uzasadniony interes i jako przyczynę odmowy przyjęcia świadczenia wskazywał okoliczność, że zaoferowano mu niższą kwotę niż wynikająca z decyzji administracyjnej. Obawa uczestnika, że przyjmując świadczenie częściowe pogorszy swoją sytuację prawną była niezasadna.

Przyjęcie przez wierzyciela świadczenia częściowego nie zwalnia dłużnika z odpowiedzialności za nienależyte wykonanie zobowiązania i ani z obowiązku świadczenia w pozostałym zakresie.

Twierdzenia o toczeniu się postępowania odwoławczego w sprawie administracyjnej nie zostały niczym wykazane.

Apelacja zatem jako całkowicie niezasadna podlegała oddaleniu na podstawie przepisu art. 385 kpc w zw. z art. 13 § 2 kpc.

SSO Mirosław Krzysztof Derda SSO Aneta Ineza Sztukowska SSO Alicja Wiśniewska